

Acció Cooperatista

Redacció: } Pelai. 7 • Tel. 17374
Administració: }

Organ de la Federació de Cooperatives de Catalunya

NOTA IMPORTANT

En el bombardeig del dijous, dia 17, una bomba produí importants avaries a la nostra impremta "ECOP" i la mort d'un volgut company. Per aquest motiu no va sortir ACCIO COOPERATISTA la setmana passada.

La reestructuració de la nova economia solament es podrà aconseguir basant-se en els principis cooperatius

LES DONES I LA PAU PER A QUE SERVEIX UNA COOPERATIVA DE CONSUM

En el número 773 del nostre portanyeu donàvem compte de la preparació del Congrés Internacional de Dones que durant el vinent mes d'abril es celebrarà a Zuric, Praga o Grenoble, puix encara no ha estat concretat, el qual té per finalitat fer una demostració de què la dona, de totes les races i de totes les tendències, desitja la pau i aspira a viure en un règim de plena democràcia.

Trenta-tres organitzacions femenines internacionals són les organitzadores, i no cal dir com ens onorgueix, com a cooperatistes, que la Guilla Internacional de Dones Cooperadores que presideix l'admirada companya Emmy Freundlich, no tan sols sigui una de les iniciadores, sinó l'encarregada de convocar les demés organitzacions a una assemblea preliminar i que la seva activa i sàvia presidenta formi part del Comitè organitzador.

No pretenem reproduir el que ja tots els nostres lectors hauran ja llegit al número esmentat de la nostra publicació, però si creiem mereix un comentari aquesta decisió de les organitzacions femenines internacionals, per l'oportunitat, ben orientada i —sobretot— lliure de partidismes i tendències.

La dona que encara desenvolupa les seves activitats en un país on és norma el règim de democràcia, ha vist com, pas a pas, ha aconseguit situar-se en un pla d'igualtat de drets amb els homes, deixant d'ésser la seva esclava per a convertir-se, senzillament, en la seva companya. Avui es dona compte que existeix al món un corrent de retrocés que partint dels països totalitaris va fent via inclús en les democràcies més fermes, tornant a imposar aquell bàrbar aforsisme de «... la pierna quebrada y a casa».

La seva sensibilitat no és indiferent tampoc als tirànics procediments d'emprar la força contra la raó i el dret i les ferides que la injustícia de les autocràcies obre en els pits dels defensors d'aquelles virtuts, les sent com a propies, al fons de les seves entranyes de mare i d'ésser que ha nascut per a estimar i compadir.

Les dones organitzades del món nomenaran el crim pel seu nom, callant potser pietosament el nom dels criminals, i exposaran en el magne Congrés de «La Dona, la Pau i la Democràcia» els arguments més raonats, les expressions més sensibles dels éssers dèbils que són, en resum, les víctimes dels covards dotats de la força. Serà un Congrés de mares, d'esposes, de promeses; un Congrés de tot el que significa amor i tendresa que protestarà unànim contra el crim i l'opressió.

No sabem si en aquella congregació internacional de dones estarà o no representada la dona espanyola. Desgraciadament, no existeixen al nostre país potents organitzacions nacionals femenines, si bé arran dels dolorosos aconseqüiments que hem presenciat, han sorgit, amb menys o més potència, agrupacions de dones per a millor coordinar les tasques contra l'obra destructora dels invasors i dels que obrien les portes a la invasió. Ens dolidria en l'ànima que la veu de les nostres dones, testimonis i víctimes d'una crueltat sense precedents no pogués ésser oïda en aquell comici per manca de representació.

El Comissariat de la Generalitat, almenys, hauria, al nostre entendre, de prendre la resolució que la dona catalana no hi manqués al

Hem deixat dit en línies anteriors que els cooperadors renunciem a posseir fortunes acumulades en mans individuals i perquè així fos vàrem renunciar a ésser tenders, taberners o petits industrials. Dins la Cooperació hi ha, vigilant-la i protegint-la, una moral universal basada en el principi axiomàtic: «Tots per a un i un per a tots». I aquest basament moral obliga a què cada cooperador vegi els altres com a germans seus en sort i com a companys en camí. El camí de la Cooperació. Camí que no pot fer-se d'altra manera que la que exigeix mantenir fidelitat a la universalitat de l'home. L'home que ho és tot, i que degut a l'engranatge del sistema expoliador conegut no és quasi res o ben poca cosa. Comparant els seus actes amb els dels altres éssers considerats com inferiors, on és la grandesa moral que el distingeix de la brutalitat instintiva de la feresa del tigre o de l'urpa aquil·lenca?

La salvació de l'Home és allò important de la doctrina cooperativista.

Salvar-lo de l'atracció de la riquesa acumulada. Salvar-lo de la misèria. Renunciant al primer evitem el segon. No hi val afirmar-se en posicions de privilegi pensant que els altres poden fer igual. El gran fracàs del sistema individualista ha estat aquest. No poder fer a tots els homes capitalistes. Com tampoc tot són lleons a la selva. Ni tan sols hi ha hagut equilibri. En la balança social sempre han pesat més les monedes d'or que les raons humanes. El progrés d'uns ha estat sempre el retrocés o retràs d'altres. Els suburbis de les grans ciutats reflexen, amb llurs barraques i podriders, el mateix panorama de fa cent anys... El progrés material i mecànic de ritme accelerat, no ha tingut el bessó moral que el persegüís. Ha estat possible volar molt alt, córrer molt de pressa, navegar a grans marxes, convertir la nit en dia, però l'home, a l'hora de la veritat, no ha sabut ni sap

Congrés Internacional de Dones per la Pau i per la Democràcia, cobrint o ajudant a cobrir les despeses d'una representació, per limitada que fos.

La nostra Agrupació Femenina de Propaganda Cooperatista, adherida a la Guilla Internacional de Dones Cooperadores, no podria excusar, al nostre entendre, la seva presència, de no oposar-se dificultats insuperables, puix convé que les versions errònies o dubtoses de la realitat que vivim siguin desfetes davant d'una concentració de dones de tots els països, exposant la veritat, la crua realitat amb tots els seus horrors, per tal que la consciència femenina internacional prengui les determinacions escaients que els homes situats als llocs de direcció política sembla volen defugir.

Un Congrés femení contra la guerra, contra els seus estralls, contra l'embrutiment que entronya la guerra com a única raó dels folls o dels tirans.

Un Congrés a favor de la Democràcia, a favor del govern del poble pel poble, de l'autodeterminació de les col·lectivitats humanes que volen viure com a germans.

Heus ací una perspectiva falaguera. Heus ací una manifestació a la qual no deu mancar la dona espanyola.

repartir-se el pa fraternalment. En nom del seu treball, de la seva ciència, del seu art, vol seure's a la taula de tots. I la seva presència li fa oblidar de la seva essencial en la vida. S'ha cregut amo de la creació, i no sap que va venir al món a consumir abans que tot. I si viu molts anys deixarà de produir per a ésser altra vegada un actiu consumidor. Podem dir que en el promig de temps que dura la seva existència i que es guanya el pa que es menja, sense averiguar la classe de professió que exerceix, perquè llavors la nostra veritat seria més contundent, oscil·la solament entre el vint-i-cinc al trenta per cent del temps que viu, i amb tan poc temps aquest ésser suprem de la creació vol acomodar-se de tal manera que, lícitament o no, es creu amb el dret d'amassar una fortuna. Una fortuna! Per als cooperatistes no hi valen els amassaments de fortuna. Creiem que tots els excedents, inclús els del treball, perteneixen al cos social. Tots tenim l'obligació moral i física de viure del treball. Enriquir-nos d'ell, no! Ni pensant amb els nostres fills. Aquests com els altres, deuen seguir l'exemple de llurs pares. Diguem allò que Lluís deia als seus deixebles: «De poc us servirà la fortuna que vareu heretar dels vostres pares». Si és molta durarà una o dues generacions més, i confiant amb ella us hauréu criat ganduls i tontos.

Per això és necessari organitzar la producció a base de les necessitats del consum. Amb la garantia de fer les coses amb les premisses morals avui exposades, es precis que la producció pertanyi i sigui controlada pels consumidors.

IV

Per a què la producció, així agrícola com industrial, pugui atendre les necessitats dels consumidors, serà precis que sigui administrada i dirigida pels mateixos. No ha de persistir la creença de què el productor ho és tot. El productor és solament una part i ho és al mateix temps que és també consumidor. Hem vist que el productor de teles, per exemple, ha tingut privacions múltiples per a adquirir els productes domèstics degut a llur carestia. Com a solució ha cregut convenient augmentar-se el sou. El productor del camp que havia augmentat els productes, perquè tenia d'apujar-se el sou, amb motiu de tenir que pagar més cares les matèries i adobs emprats en el conreu, ha tingut d'augmentar novament els productes, perquè les sabates, els vestits, les reparacions dels útils de llaurar li costen més cars. I la sinya dona voltes vicioses i continuament, sense trobar ni el punt de sortida ni el final del camí circunvalatori. Els augments de jornals que com a productor es perceben, s'esmunyen com a consumidors. Com que no hi ha ningú que pugui produir-se per si mateix tot allò que consumeix, allò que guanya de més, com a productor sabater, ho gasta com a consumidor de llogums. L'equilibri no es veu per cap part, i si abans cobrant menys tenia capacitat adquisitiva limitada, cobrant més es troba en les mateixes condicions, amb l'aggravant de què pel que no cobra cap jornal li és encara més difícil fer-se amb la subsistència mínima, doncs sempre li era més fàcil trobar les dues pessetes d'abans que les sis que ara necessita.

Fa dos anys, o poc més, que a Barcelona, al mateix temps que hi vivien unes cinc mil famílies amb un ingrés mínim de dues-centes cin-

quanta pessetes diàries, hi havien unes vint-i-cinc mil persones que gastaven un màxim de dues pessetes i mitja al dia per a viure.

Llegíem a la premsa d'aquells dies, que les tones de cafè, els quintars de cotó i els quilos de blat, comptat per milers i milions, era tirat al mar o a les flames, per a donar cabuda a noves collites. Els parells de sabates de producció xinesa es venien a cinc pessetes el parell a Algecires i Gibraltar. Tot en nom de la producció. Hi ha que esmenar la plana i qui deu tenir la paraula en un futur pròxim ha d'ésser el consumidor organitzat i ningú més. A ell li correspon reglamentar el seu propi rebost.

Per a realitzar-ho deu també organitzar-se. Si abans hem dit que una cooperativa era una col·lectivitat composta de diverses famílies, una cooperativa de producció, que s'anomenarà de segon grau, estarà organitzada i administrada per una o varies cooperatives de consum. Els consumidors de Barcelona, per exemple, organitzats, saben quina quantitat de pa necessita diàriament. Acorden fabricar-se el pa que necessiten i construeixen una panificadora, que serà administrada i dirigida pels propis consumidors per mitjà dels consells nomenats a l'efecte. Els obrers que treballen a la fàbrica de pa, gaudiran dels mateixos avantatges socials que les que gaudeixen els altres obrers en general, i d'una manera especial els que gaudeixen els que treballen en altres cooperatives de primer o segon grau.

L'obrer cooperador, que com a forner treballa a la fàbrica de pa, i admetrà que un Consell de cooperadors administri el seu treball, potser serà cridat a formar part d'un Consell administratiu d'una cooperativa productora de teles o de vidre. Dins del cooperativisme no hi ha limitació de la democràcia. Aquesta és absoluta i tot associat cooperador és controlador i controlat a la vegada.

Poden organitzar-se tantes cooperatives de segon grau com quantes siguin les necessitats i desigs dels consumidors.

Poden organitzar-se les que precisin per al consum interior d'un país, i produir tot allò que calgui per a les necessitats de l'exportació, i obtenir la compensació d'altres productes no indígenes i necessaris pel consum de la població. Al nostre entendre es pot arribar així, amb fermesa, a completar la gran iniciativa revolucionària que tingueren els nostres precursors, procedents i creadors de diverses escoles polítiques, filosòfiques i econòmiques, que sols visqueren el somni de la seva il·lusió, i que la pràctica ha posat en l'obligació de concentrar en meditacions i organitzacions responsables per a què sigui evident la demostració de què es pot viure en una moral millor, generosa aportació en la vida social dels pobles.

FELIP BARJAU

President de la Federació de Cooperatives de Catalunya.

Llegiu i propagueu

Acció Cooperatista

SECCIO FEDERATIVA

Ecos de la setmana

Estan ja imprimint-se els Bons de 10 pessetes, que la Federació va acordar posar en circulació, per tal de tenir un fons de reserva que li permeti atendre totes les despeses, especialment la creació de cooperatives de segon grau, per elaborar productes destinats a les cooperatives de consum i fer front a totes les eventualitats, de tipus econòmic, que en un moment donat puguin presentar-se. Cal que tots els cooperatistes aportin amb el màxim entusiasme la insignificant quantitat de 10 pessetes que s'hi fixa per cada família, i cal també, d'una manera especialíssima, que cada Comarcal i cada Cooperativa emprengui la magna croada, entre els seus afiliats, per tal que sigui un èxit aquest emprèstil.

Tenim notícies de què són moltes les cooperatives que, complimentant l'acord federatiu, procedeixen a revisar i denunciar els casos de duplicitat d'inscripció, feta en dues o més cooperatives, a nom de diferents membres d'una família, però amb una sola tarja de racionament familiar.

Els companys Barjau, Giménez i Ventura s'han posat en contacte amb els cooperadors de les comarques tarragonines, en una Assemblea celebrada el passat diumenge, en el local de la "Cooperativa Obrera Tarraconense", a la qual assistiren i s'adheriren delegacions d'uns cinquanta pobles, per tal de constituir les Comarcals respectives i donar a conèixer l'obra financera que pensa portar a cap la Federació.

Federació de Cooperatives de Catalunya

Acta de la reunió del Comitè Executiu celebrada el dia 24 de febrer del 1938.

A un quart de set de la tarda i sota la presidència del company Barjau i amb l'assistència dels companys Pujol, Ventosa i Roig, Giménez i Torrents es comença la reunió. Excusen l'assistència Ventura i Blanquer.

Es llegeix l'acta anterior, la qual és aprovada. Seguidament es passa a discutir la situació econòmica dels companys que presten els seus serveis en les oficines d'aquesta Federació, acordant-se remunerar-los de conformitat a les exigències del cost de la vida.

S'anomena el company Torres delegat de la Previsió Social.

El company Barjau dona compte dels actes de propaganda realitzats a Borgonyà i Vilaseca, actes que convé intensificar en benefici del nostre moviment.

Ventosa i Roig dona compte d'alguns afers relacionats amb la Cooperativa de Begues, que es prenen en consideració.

S'examina la correspondència de tràmit complimentant-se i aixecant-se la reunió a les vuit.

El Vice-Secretari, J. Torrents

Acta de la reunió del Comitè Executiu celebrada el dia 10 de març de 1938.

Presideix el company Barjau. Assisteixen els companys Ventosa i Roig, Pujol, Torrents, Giménez, Bussot, Verdura, per «Acció Cooperarista», i Ventura, que actua de secretari. Comença la reunió a les 6'45 de la tarda.

Es llegeix i s'aprova l'acta anterior.

Es tracta de diverses queixes formulades per cooperatives foranes que es lamenten que no reben de les Comarcals cap mena de productes alimentaris, informant la presidència del criteri que manté el govern de racionar amb preferència als grans nuclis de població industrial sobre les poblacions agrícoles, que ja tenen una major facilitat de proporcionar-se queviures, criteri que nosaltres hem de respectar encara que perjudiqui aquelles cooperatives enclavades en pobles agrícoles.

Ingressen al si de la Federació previ l'aval de les Comarcals corresponents, les cooperatives que s'esmenten: Unió de Rabassaires, d'Esplugues de Llobregat; La Germanor, de Fi de Llobregat; La Protectora, de Martorell; L'Abella, de Begues; Popular La Protectora, de Codines del Vallès; Popular Ferroviària, de Vilanova i La Geltrú; Cooperativa Proletària, de Sitges; Cruz Roja Española, Unió d'Empleats d'Editorials, Concordia, Funcionaris de Justícia, La Ciutat, Confederal, La Vanguardia, Vilardell, L'Avenç, Los Vascos en Catalunya, Agrupació Montjuich, Bamb, Endavant, Unió de Trabajadores Marítimos, President Macià, Unió del Marino i Noticiero, de Barcelona.

Es objecte de discussió l'assumpte pendent de determinació, suggerit per la Federació Local del Barcelonès, que afecta a la personalitat federativa de «Productes Coop», acordant-se que no deu el referit organisme pertànyer a cap Comarca determinada per ésser de les Cooperatives de Catalunya.

S'assabenta el Comitè d'una lletre de la Federació Comarcal del Baix Llobregat, denunciant el fet d'un nombre respectable de ciutadans de Roses del Llobregat que pertanyen a dues entitats, acordant-se requerir a les dues entitats perquè facin complir el disposat.

I no havent-hi més assumptes a tractar s'aixeca la sessió a les vuit i quart del vespre.

El Secretari,
Celestí VENTURA

Amb motiu d'un desplaçament a la Comarca del Bergadà hem tingut ocasió de saludar al bon cooperador, company Joan Pons, alcalde de Puigreig, el qual ens ha informat de l'obra intensament cooperatista portada a cap pel Municipi i de l'obra humanitària d'auxili social desenvolupada en l'Hospital d'aquella localitat.

Hem de fer constar també, en la nostra estada al Bergadà, la bona impressió que ens ha causat la marxa, lloable en tots aspectes, de la cooperativa "La Popular Armonia", de Berga, que presideix l'infatigable i excel·lent cooperatista Albert Sanjoan, el qual, amb altres elements de la Directiva, ens féu els honors de la casa, informant-nos detalladament de la labor realitzada i dels projectes a realitzar.

Comença a produir els seus efectes el que s'ha legislat sobre creació de cooperatives en les localitats on no n'hi havia cap i fusió de totes les que hi hagi en cada població, car són moltes les entitats, avalades per llurs respectives comarcals, que sol·liciten l'ingrés a la Federació.

Algunes cooperatives, especialment les enclavades en poblacions essencialment agrícoles, es queixen de què no obtenen la mateixa quantitat en el racionament que d'altres instal·lades en poblacions industrials. Aquesta diferència, que creiem momentània, és deguda al criteri que informa la Direcció General de Proveïments de distribuir més quantitat de queviures a les poblacions industrials que a les agrícoles, per entendre que aquestes compten amb més recursos naturals de subsistència.

Reunió de les Cooperatives de la Comarca de Tarragona

A tres quarts d'onze del matí, i sota la presidència del company Barjau, assistint-hi els companys Giménez, Ventura i Pons, del Consell Superior, comença la reunió.

Assisteixen les delegacions de Ràpita dels Alfacs, Montsià, Villalonga del Camp, El Pervindre de Bellmunt del Priorat, Germanor d'Esplugues de Francolí, Flor del Camp, Creixell, Funcionaris de Comunicacions de Tarragona, La Vallença de Valls, Sindicat Agrícola d'Alcover, Funcionaris Municipals de Reus, Consum Agrícola de Cunit, Sindicat Agrícola d'Aleixar, Orera de Tivissa, Esdevenidor de Falset, 19 de Juliol de Tarragona, Popular de Montblanc, La Vimboadina de Vimboad, Sindicat Agrícola de Pobla de Montornès, Sindicat Agrícola de Tarragona, La Econòmica de Pinell de Bral, La Tarraconense de Tarragona, La Col·lectiva de Cases Barates de Tarragona, La Reforma del Vendrell, Secció Econòmica de la Comarcal de Vendrell. Excusen llur assistència les cooperatives de Reus i Tortosa.

La presidència manifesta que el motiu de celebrar aquesta reunió és per orientar el moviment cooperatiu a les comarques tarragonines, tasca que s'ha emprès la Federació per fer-la extensiva a les altres comarques de Catalunya.

Dóna compte a continuació de les nòcions més elementals traçades pels principis cooperatius, així com els punts bàssics que assenyalen la Llei de Bases de la Cooperació, i les disposicions, normes i consignes donades pels organismes superiors, tant del Consell Superior de la Cooperació com de la Federació de Cooperatives de Catalunya. Fa història de l'actuació del Cooperatisme de Consum a la nostra terra d'abans del 19 de juliol que era de 90.000 famílies, comparant l'augment produït de consumidors afiliats a les cooperatives actualment, que assoleix la xifra de 220.000 famílies, quasi el terç de la població existent a Catalunya.

Recomana a tots els delegats s'atenguin es-

Amb molta freqüència veiem que la premsa local parla de les cooperatives de consum en tons molt encomiàstics. També la Unió ha merescut algun comentari força favorable, encara que no ha estat capida en tot el seu abast la importància de l'obra que desenvolupa per la Ciutat.

Recentment, aquesta premsa ha publicat indistintament un reportatge prop del titular del Ministeri del Govern de la República, Dr. Aiguader, que parlava dels decrets i disposicions que havia promulgat per al foment de les cooperatives i del seu esdevenidor. Som ben conèixedors de l'obra del Dr. Aiguader i no hi tenim de fer cap objecció; solament hem de recollir una afirmació substancial d'aquell reportatge que plasma l'esdevenidor de la cooperació en els esforços actius i intel·ligents que els directius de les cooperatives puguin realitzar per tal d'educar els neo-cooperadors i infiltrar-los l'esperit cooperatiu.

Precisament, tant en la part ideal com per l'experiència i la pràctica del sistema cooperatista, la Unió recaba per si pròpia aquesta responsabilitat educativa. Es una responsabilitat que no en poden defugir ni els directius que avui l'impulsen, ni els que demà vindran a rellevar-los en les seves funcions, perquè és una consigna pròpia de l'organització cooperatista.

L'increment d'associats observat per la Sucursal 23 havia produït dues ampliacions de les seves seccions de vendes. Avui, essent necessari una altra ampliació, ha estat adquirit un local en el mateix carrer de la Llibertat, on està situada la Sucursal.

En l'article que ha publicat a Acció COOPE-

trictament en les orientacions federatives a l'objecte de responsabilitzar el nostre moviment, rebutjant tots aquells procediments primitius i rutinaris que utilitzaven les cooperatives, per entendre que no estan d'acord amb la finalitat que persegueix la cooperació ni responen al concepte democràtic dels nostres postulats.

Fa esment del sistema emprat per l'organisme econòmic «Cooperativa Central de Abastecimiento», que a l'empar del Govern de la República facultat les Cooperatives a proveir-se de queviures a través de la nostra «Cooperativa Central de Compres».

Detalla els acords presos per la Federació, per a finançar el nostre moviment, d'ometre Bons de 10 pessetes per família cooperadora, i es puguin emprendre totes aquelles obres o indústries creant cooperatives de segon grau per produir o elaborar productes amb destí a les nostres Cooperatives.

Després de l'informe de la Presidència, es passa a tractar la conveniència de constituir les Comarcals d'aquella demarcació on hi hagin més de cinc entitats federades. Intervenien les delegacions de Vimboad i Aleixar per suggerències, i igualment intervenien la Cooperativa Obrera Tarraconense i Funcionaris de Tarragona, palesant llur desig que les tres Cooperatives de Tarragona es fusionin.

S'acorda que en principi es convoqui la Federació per a tractar, estudiar i dur a terme dita fusió.

A propòsit de l'Obrera Tarraconense, s'acorda que la Federació convoqui a les entitats que formin Cap de Comarca perquè es reunixin i constitueixin la respectiva comarcal i la secció econòmica anexas a la mateixa.

Després d'intervenir Funcionaris Municipals de Reus, Tivissa i Vendrell per aclariments, s'aixeca la reunió a dos quarts de dues de la tarda.

D'interés per a les Cooperatives

D'acord amb l'article 64 de la Llei de Bases de la Cooperació, dintre dels tres primers mesos de l'any, les cooperatives vénen obligades a trametre al Consell Superior de la Cooperació, una còpia de la Memòria, Balanç general i compte de Guanys i Pèrdues.

Les cooperatives són pregades de trametre per mitjà de la Federació Comarcal respectiva, dues còpies del Balanç, a fi de complir aquest requisit i poder confeccionar la Memòria que s'ha de presentar al pròxim Congrés de les cooperatives, que tindrà lloc a Manresa els dies 24, 25 i 26 de juny.

Pròxims a emetre l'emissió dels bons de 10 pessetes per a facilitar el moviment cooperatiu i essent necessari conèixer el valor material de la Cooperació a Catalunya, és precis que les cooperatives envii l'enquesta que a títol d'estadística es sol·licita.

Hem de remarcar que aquesta enquesta no compromet a res, limitant-se tan sols a facilitar declaració davant aquesta Federació del valor que posseeix cada cooperativa.

Totes les cooperatives compostes de 200 socis com a mínim han de tenir la porta oberta durant les hores normals de venda i amb dependència professional.

Aquesta Federació es veurà obligada a prendre les mesures del cas si comprova s'infringeixen aquestes prescripcions legals que també ens imposen nostra moral de cooperadors.

Tampoc poden impedir l'ingrés a qualsevol ciutadà que ho desitgi, mentre sigui moralment solvent i no establi competència comercial amb la cooperativa.

En compliment de l'acord pres pel Consell General en la seva reunió del 27 de febrer, es fa avinent a les cooperatives que totes les comandes de material i altres encàrrecs que es facin a la Federació de Cooperatives de Catalunya, han d'ésser avalats primerament per la Federació Comarcal, exceptuant els casos en què el pagament sigui al comptat.

Aquest acord regeix solament per les operacions a crèdit.

Noticiari de la U. C. B.

RATISTA el company veterà lluitador cooperatista B. Farré, fa una discreta al·lusió a la Unió en comentar l'augment del racionament individual de pa fins a 150 grams, per disposició de la Direcció General de Proveïments.

Aquesta al·lusió inclou una afirmació que subscrivim, al temps que és obligada una aclaració substancial. Les facilitats que demana el company Farré es deuen haver d'entendre que no ens les té de facilitar la Direcció de Proveïments, sinó els sindicats del ram de panificació, que foren els qui ens van retirar els treballadors dels nostres forns perquè no ens produïssin pa.

Cal que els milers i milers d'associats de les noves promocions vinguts a la Unió sàpiguen que tenim disset forns de pa inactius, que si bé en aquests moments no solucionarien el problema d'elaboració de pa per tots els associats, ens sobra capacitat i mitjans econòmics per enfocar el problema en les proporcions que aconsellen la tècnica moderna de panificació i que amb tanta eficàcia és aplicada per les grans cooperatives estrangeres.

No dubtem pas que la lògica i el sentit comú seran els factors que al seu dia ens proporcionaran aquelles facilitats abans al·ludides.

El dia 10 va quedar oberta la venda de dia en la Sucursal 62, amb dependència apropiada.

Aquesta Sucursal, que està situada al carrer Burriana, de la barriada d'Armonia del Palmar, compta amb dos cossos d'edifici propis, pel que les seves seccions de vendes són de gran amplitud i amb instal·lacions adequades, no obstant, fins el moment de l'obertura havia comptat amb un cens petit d'associats.

La circumstància de l'obertura de dia i l'acoblament d'associats que inclou la seva demarcació que formen en el cens d'altres Sucursals de la barriada, farà que dintre d'un curt termini compti la Sucursal amb un mínim de 1.000 associats.

Ha estat adquirit un local de gran capacitat al carrer de Corts Catalanes, 673, per l'obertura d'una nova Sucursal en aquell indret de la dreta de l'Eixample, que comprèn els voltats de la plaça Giner de los Ríos, antiga plaza de Tetuan.

Aquesta Sucursal tindrà el número 82.

També ha estat adquirit un local a l'Avinguda de Xile, 25, per la instal·lació d'una altra Sucursal que tindrà el número 83. La formació d'aquesta Sucursal ja portem dit que ha estat aspiració d'una massa de consumidors d'aquella apartada barriada des del moment que va formar-se la Unió, però circumstàncies especials i ingerències estranyes van fer ajornar la idea fins aquest moment que ja està en vies decisives de realitzacions.

En les tauletes oficials de les respectives Sucursals ha estat fixat un avís del Consell Directiu en el que s'adverteix que ha estat tancada l'admissió de sol·licituds d'empleos per les diferents seccions de la Unió.

La Comissió de Propaganda i Cultura està elaborant un treball d'estadística d'associats i sucursals de les grans cooperatives de consum de l'estranger, on també hi figurava en un lloc honorós la Unió, donada la seva potencialitat en nombre d'associats i de Sucursals establertes.

L'estadística en si, ja podem avançar que oferirà marge d'estudi per tots aquells que puguin mostrar-se refractaris en la creació de grans cooperatives, o, més ben dit, de la cooperativa única.

En un establiment del ram d'alimentació situat al carrer de Muntaner, 181, façana París, adquirit per la Unió, hi ha estat muntat el servei de proveïment de determinats establiments d'Assistència Social de la Ciutat, que fa varies setmanes que la Direcció de Proveïments va donar a fer a la Unió. També s'hi farà un servei de distribució de queviures als ciutadans donadors de sang pels hospitals, que es ve efectuant des de fa temps.

Els interiors d'aquest local que bifurca amb l'interior del magatzem i oficines, seran destinats per secretaries de les Comissions permanents i sala de sessions del Consell, interinament.

El diumenge passat, com ja havíem anunciat, a la Sucursal 3 va celebrar-se l'acte d'inaugurar l'Exposició de Cartells per a la prevenció d'accidents de treball.

A l'acte, a més d'assistir-hi una nodrida concurrència, hi havia representacions de la Federació de Cooperatives de Catalunya, de la Unió de Cooperatives de Barcelona i del Comissariat de Propaganda de la Generalitat.

Amb uns breus parlaments dels companys Carreté, Sagristà i Rafael Bori es va cloure aquesta manifestació de l'Exposició, el programa de conferències de la qual seguirà el dies 20 i 27 de l'actual.

Renovació o educació?

Des de què hom parla amb tanta insistència de Cooperatives —fet que ens plau extraordinàriament— i els consumidors ingressen en immensa allau a les Cooperatives de consum, i sentint molts d'ells vehements desitjos de col·laborar en les tasques d'administració i direcció dels organismes federatius, hem observat que alguns d'aquests companys moguts potser per un afany de bona intenció, però desconexent a fons la història i l'actuació del moviment cooperatista de Catalunya, pretenen introduir modificacions en el sistema i en les normes cooperatistes.

No volem creure —perquè no hi ha ningú en el món infal·lible— que les normes traçades per mitjà dels nostres Congressos siguin un model de perfecció, però responen a uns principis democràtics que són el guiatge pels quals hom serveix els nostres ideals no creiem s'hagin de modificar trajectòries ni actuacions fil·les d'un mandat estatutari, legítim i estricte.

L'estructura orgànica del nostre moviment alligada per l'experiència d'una història prou eloqüent i plagant el més substanciós i pràctic de les organitzacions i aquelles obres i virtuts que més s'escauen en la nostra manera d'ésser i de pensar, és prou adaptable i prometedora de falagueres realitzacions si tots aquells que vénen disposats a participar en les tasques directives s'apresten a fer complir els postulats i les consignes i revestits d'aquella dosi de voluntat i d'entusiasme, d'abnegació i de fermesa que cal posseir segueixen les petjades que marquen la dreuera del camí a seguir.

La pauta, doncs, a seguir pel nostre moviment està abastament estudiada i té prou perspectives per poder assolir l'èxit i el triomf que com a cooperatistes convençuts desitgem.

Cal només fer complir els acords, reglaments i disposicions per enrobustir i donar la sol·lència moral i econòmica que requereixen els nostres organismes superiors.

Que l'organització cooperatista vegetés estancada sense aquella vitalitat esponerosa i florent que fa possible i esdevé fructuosa una obra que com la nostra té tantes possibilitats d'emancipació i de transformació social, no és pas culpa dels seus més destacats militants. Hem d'atribuir-ho —per que aquesta és la causa— a la manca de convicció dels cooperadors en general que no sentien els batecs espirituals d'un ideari que aspirava expandir-se i enbaumar amb llur perfum i ufanor tots els recons on els treballadors manifesten llurs activitats i llurs energies.

Les teories són prou eloqüents. Els mètodes prou clars i diàfans. Les normes prou justes i senzilles d'expressió per adaptar-les a la pràctica. I aquesta no cal dir que amb els anys que a Catalunya es ve realitzant, no pot ésser més concreta. Cal només examinar el bagatge i el patrimoni que posem per convèncer els més apàtics i tocatardans, els més refractaris i egoistes de caire individual per demostrar-los-hi que amb un xic més de desinterès i amb un xic més de dosi de sentiment col·lectiu podem per mitjà del cooperatisme controlar a tots els consumidors de Catalunya.

I figureu-vos tots aquells que encara poguéssin tenir algun dubte o algun recel d'interpretació, si en té de possibilitats enormes l'ideal de la Cooperació.

No cal, doncs, renovar els valors bàsics i l'estructura donada en el nostre moviment, per a obtenir el triomf que tots ansiem.

Renovem, si a l'organització així li plau, els elements que avui tenen cura d'endagar i dirigir aquest moviment i que tots els que exercim càrrecs estem desitjosos esperant la fi de la nostra comesa, però per fer-ho cal que ho faci la sobirania i la democràcia d'un Congrés com el que ens va elegir.

Exactament igual que per modificar la fesomia, les normes i principis que informen el mateix moviment i que són l'essència i el sentiment, l'aspiració i la finalitat dels cooperadors organitzats.

La lluita aferrissada que hem sostingut els elements directius per fer reïxir el moviment cooperatista a Catalunya, no ja amb els eternals cultivadors de l'egoisme cent per cent, que entorpien sempre l'obra de conjunt, ha estat amb tothom. Amb els ignorants de fora i de dins de l'organització. Amb el comerç petit i gran. Amb els intel·lectuals i amb els treballadors. Amb els Sindicats i amb els polítics. Els enemics de les cooperatives els hem tingut arreu.

I són precisament alguns d'aquests que avui insinuen donar lliçons i assenyalar pautes a seguir els que pretenen «posar-se a la butxaca» (?) als cooperadors que venim ostentant càrrecs directius.

No cobegem la permanència en els nostres càrrecs.

Si la nostra actuació no respon als moments actuals i som un destorb pel triomf del Cooperatisme, enhorabona s'indiqui aquesta conveniència. Ja hem recordat el procediment.

Els que com nosaltres hem dedicat la nostra joventut, que és l'edat de la vida més plena

i valuosa per la causa cooperatista sense mirar esforços ni sacrificis, ens donarem per ben pagats i molt satisfets si en deixar els càrrecs prenem el moviment cooperatista de la nostra terra la vorada i l'engrandiment precís per fer possible el triomf de la Cooperació que «ha estat sempre» el somni més formós i l'acaronament dels nostres més cars ideals.

Celestí VENTURA

Per al present i per al futur

Tots els treballadors que hi ha a Catalunya, com tots els que hi ha a la resta de l'Espanya que lluita contra el feixisme en defensa de les seves llibertats, hem de prestar el nostre màxim ajut al Govern de la República, per la intensificació d'una potent indústria de guerra, indústria que entenem que ha d'ésser nacionalitzada, aprofitant tots els tallers que hi hagi, on es pugui fabricar material bèl·lic de totes menes, de tots calibres, de tots tamanyos, a fi i efecte que als combatents no els en hi manquin. Es de vida o mort la lluita que, avui fa vint mesos, iniciaren uns generals traïdors, recolzats per dues nacions pirates de pobles febles, que maten de fam els seus coterranis, per poder continuar els seus robatoris per la construcció de material de guerra, per utilitzar-lo quan esdevingui la conflagració mundial que ells esperen, en la que el triangle Berlín-Roma-Tòquio faran assassinar a milions d'homes, que l'únic mal que han fet és no haver-se revoltat en contra dels seus governants.

Però no són els únics culpables els governs totalitaris o despòtics que formen el triangle feixista, hi ha també pobles on domina la reacció encara que es vesteixi amb el bell nom de República; Portugal és un exemple típic de bon veïnatge, obrint els ports i les seves fronteres als exèrcits italians i alemanys, perquè fàcilment entrin a Espanya tot el que interessa als governs de les nacions invasores.

Altre factor, i el que més pesa, és el gran capitalisme i l'alta banca d'arreu del món, que tem que el seu imperi se li acabi. Aquest és el mòbil de la no intervenció per a ells. La construcció de les indústries de guerra és un gran negoci. Què se'ls en dona als capitalistes que l'Espanya que lluita per la seva independència i per la llibertat s'anihili i s'enfonsi, el que interessa per a ells és que els capitals que a Espanya tenen esmercats explotant mines, vies ferrades, etc., no caigui a mans que no siguin les seves i per això ajuden Franco i no s'enfronten amb Roma i Berlín, perquè els grans capitalistes anglesos, francesos, alemanys, italians, austríacs, etc., etc., formen part de la xarxa de companyies que exploten mines, indústries de guerra, indústries químiques, de carbó, pous de petroli, de navegació, etc., etc., i temen que si els «roigs», que diuen ells, triomfen, acabi llur moma. Quan més s'allargui la guerra, més negoci per als de la no intervenció.

Si, probablement acabarien llur moma i hom vota perquè se'ls acabi. Veïam, jo els diria: Quants milions teniu esmercats a Espanya? Tants? Molt bé! Pactem; amb tants o quants anys amortitzarem les accions i obligacions que teniu i prou. A nosaltres ens agrada quedar bé i ara a viure. Apa, guardeu-vos els milions, que així estarem més tranquils. I llavors serà quan l'Espanya, la nova Espanya que a la vanguardia ara conquisten els nostres exèrcits heroics i disciplinats, i a la reraguarda mentre es treballa activament en les indústries de guerra per aixafar el feixisme, hem de planejar en les hores de lleure, hem de forjar els mitjans i els organismes, perquè sense cap trasbals, l'endemà de la victòria, puguem posar-nos a treballar com aquell que no ha passat res. Volem dir que els que del treball hem de viure, que són combatents i no combatents, ja ho tinguem tot arranjat. Que no tinguem res a discutir, per no perdre temps, per posar-nos a la feina. Que cada ofici, que cada ram, que cada indústria sàpiga on va i a què aténir-se.

Que els que estem a la reraguarda, després de complir amb la feina, esmercem el temps en estructurar el nou sistema, la nova organització que hem de donar als treballs industrials i comercials, per treure endavant el nostre país quan haguem foragitat els exèrcits invasors. Tot el que sigui treball, indústria o comerç, ja en mines, al camp, en els tallers, fàbrica o comerços, ha d'ésser obra del poble, de tot el poble que treballa, volem dir que no ha d'haver-hi ja més el patró, aquest ha d'ésser els que treballen, sí, el que treballa. Sí, els que treballem, sota la direcció del tècnic, en indústries, comerços, transports de terra, mar i aviació, hem de propagar que sigui en règim cooperatiu, on tots els consumidors associats en la cooperació treballarem perquè ningú no pugui viure damunt del que treballa, organitzant la producció i el consum.

La Cooperació catalana, que ja té iniciada i

Una actuación plausible

«La Vanguardia» del dia 8 de marzo publicaba unas manifestaciones del ministro del Trabajo, Dr. Aiguadé, de las cuales se desprenden el grado de comprensión que posee sobre los problemas del presente y futuro de nuestra economía y el deseo de despertar el celo de los ciudadanos hacia los procedimientos y normas cooperatistas, siempre dentro de la más pura ortodoxia rochsdaliana.

No podemos menos que celebrarlo, si bien sus manifestaciones no nos extrañan, por cuanto, desde que tomó posesión del cargo que desempeña, hemos seguido, paso a paso, su actuación en pro del movimiento cooperatista, dedicándole siempre los elogios que ha merecido en todo momento su acertada y proba actuación.

Unos cuantos —pocos y oportunos— decretos aparecidos en «La Gaceta» ponen de relieve su competencia en la materia y, sobre todo, su deseo de ordenar sobre bases prácticas y racionales la nueva economía, tendiendo todos ellos a evitar que el movimiento creciente de los cooperadores degeneren por la práctica de determinados vicios y abusos.

La reciente entrevista a que nos referimos nos ofrece claramente su franca posición, íntimamente vinculada a lo que es parte esencial del credo de los cooperadores.

«Quiero hacer constar en primer término —dice— que mi obra a favor de las cooperativas descansa sobre dos bases que reputo esenciales: independencia política de movimiento cooperativo y autonomía administrativa del mismo. No será eficaz la cooperación si sigue las fluctuaciones de los partidos políticos o si está sometida al Estado. La mejor obra que podemos hacer todos por la cooperación es garantizar su independencia...» He aquí unos principios diáfanos que en boca de un ministro adquieren unas proporciones que ultrapasarán todas las fronteras.

¿Qué diferencia entre esta clase de apreciación de la independencia, de la libertad cooperatista y la mantenida por los sojuzgadores de los movimientos cooperatistas alemán, italiano y húngaro!

El Dr. Aiguadé no quiere privilegios para las cooperativas ni para los cooperadores, y hace muy bien. Otra cosa sería, quizá, decretar su muerte a plazo más o menos largo. Quizá, sí, dar las máximas facilidades a los consumidores organizados para que puedan, por sus propios recursos, regular equitativamente su consumo, hoy limitado por efectos de la guerra que sostenemos, evitando así la especulación y fomentando de paso la obra social y de renovación económica que entrañan las prácticas cooperatistas.

La confianza en nuestros procedimientos, exentos de toda idea de lucro, es lo que mejor efecto nos puede producir a los que militamos en la cooperación, de todo cuanto el Dr. Aiguadé ha manifestado acerca de su obra protectora del movimiento cooperatista. Es la comprensión de las alturas —tanto como la comprensión de las masas— lo que nos interesa; el estudio detenido y meditado de lo que es y representa la obra constructiva de los cooperadores del mundo; el convencimiento de que existe una obra realmente revolucionaria que, lejos de destruir, aprovecha todos los materiales caducos de las viejas concepciones individualistas para transformarlos en una nueva obra colectiva, exclusivamente al servicio de la colectividad, sin anular al individuo que la integra, sino, al contrario, alentándole y estimulándole.

¡Ojalá este ejemplo tuviera muchos imitadores y cada ciudadano, situado en sitios de responsabilidad en los aciagos momentos que vivimos, llegase a comprender cómo la cooperación puede aminorar nuestras desdichas actuales y preparar un mañana mejor!

Aquellas «dormideras» de antaño, hoy se van convirtiendo en despertadores de los que verdaderamente dormían en el limbo. ¡Ah, si a su debido tiempo las «aburguesadas» cooperativas hubiesen reunido en su seno a los que hoy lamentan un ultrarevolucionarismo inconsecuente!

Pero aún es tiempo. No precisa sino que la cooperación sea estudiada, comprendida y practicada por todos cuantos a ella acuden hoy en tropel, siguiendo el ejemplo que, desde el poder, a todos nos da un ministro que se acredita en su ramo por la comprensión y por el tacto.

Y conste que, si fuera a la inversa, no me reservaría tampoco el comentario de censura.

Berga, 11 marzo 1938. — Julio BLANQUER

La necessitat dels quadres juvenils Cooperativistes

Malgrat tot i atravessar les circumstàncies actuals, cosa que fa que les fileres juvenils cooperativistes es trobin considerablement desmembrades, no impedeix que els restants treballin incansablement per aconseguir l'aspiració que invadeix el cor de les joventuts cooperativistes. Es una necessitat tan primordial com guanyar la guerra, el que la joventut es capaciti i estudiï el moviment cooperativista i les seves arrels, a l'ensens que col·laborar amb llur obra a la causa de la humanitat. Durant divuit mesos de constant guerra contra les hordes feixistes la cooperació s'ha vist trepitjada i burlada amb els moltíssims assaigs de tipus econòmic imposats per a cada u dels sectors anti-feixistes; aquests, fent cas omís de les advertències i reclams de la cooperació, no es donaven compte que produïen un desgast estèril a l'interès general del poble. Ara, però, després de cruels experiències, sembla que despertin de llurs sectarismes i es posin a la raó, cosa que fent-ho un any més aviat ens hauríem estalviat algun disgust.

Tot això, per una part, no significa res més que ignorància; desconeixement absolut del sistema cooperativista; altra cosa no, del contrari, sabent la forma que prenía el moviment subversiu, s'hauria implantat la cooperació amb totes les seves conseqüències i no tindríem que lamentar el caos econòmic i distribuïdor en què hem estat sotmesos i l'excessiva especulació pública.

Per aquesta raó de lògica s'imposa la necessitat d'estudiar profundament la qüestió econòmica, base fonamental de les convulsions socials i polítiques del món, i recapacitar-nos en la cooperació, puix, com vaig dir ja fa temps en aquestes mateixes columnes, «avui som fills i dema serem pares».

ANTONI ROSELL
De la Secció Mataró y C.

CONVOCATÒRIA

L'Agrupació Femenina de Propaganda Cooperatista convoca totes les associades als Grups Femenins a l'Assemblea ordinària que celebrarà el dia 27 del corrent, a les quatre de la tarda, al local social, Pelayo, 7, per a tractar el següent ordre del dia:

1. Lectura de la Memòria i de l'acta de l'Assemblea anterior.
2. Estat de comptes de l'Agrupació.
3. Estat de comptes d'Ajut als ferits d'hospitals.
4. Constitució d'un Grup.
5. Tractar una proposició de la Guàrdia Internacional...
6. Assumptes generals.

Es prega la puntualitat i queden invitades fraternalment les companyes de la Joventut Cooperatista i les simpatitzants de les Cooperatives.

Barcelona, 13 de març del 1938.

EL COMITE

Cursillo de Cooperación en Villarrobledo

II

La ciudad de Villarrobledo es una población típica de la Mancha. Las características manchegas están allí intensificadas y aumentadas.

Su término municipal llega a 960 kilómetros cuadrados; cifra monstruosa que refleja la población poco densa de la meseta central. En esas 96.000 hectáreas no hay más población que la de Villarrobledo; separadas por grandes distancias, algunas casas campesinas y unas pocas agrupaciones de cuatro o cinco casas, a las que ellas dan pomposamente el nombre de aldeas. La llanura inmensa se extiende a lo lejos, hasta las estribaciones de la Sierra de Alcaraz y la Sierra Morena por un lado y hasta la Serranía de Cuenca y otras montañas guadalajarenses que se enlazan con dicha serranía, por otros lados. La curvatura natural de la tierra hace casi invisibles, a ras del suelo, las ciudades montañosas; se distinguen bien, en días despejados, desde una ligera altura rematada por un clásico molino de los que han sido inmortalizados en las páginas del Quijote. Desde allí, más cercanas y a una distancia de unos 60 kilómetros, se divisan las lomas que envuelven las lagunas de Ruidera.

Los campos de Villarrobledo sintetizan la agricultura manchega: cereales —especialmente trigo candeal y centeno— y vinos —los famosos vinos de la Mancha—, completados por una riqueza ganadera apreciable que se asienta en la gran extensión de terrenos dedicados a pastos, y no sobre ricos y abundantes prados que no existen, porque no abunda el agua.

Económicamente, el término de Villarrobledo es una cosa irracional. Algunas de las comarcas catalanas no serán más extensas; varios de los antiguos distritos judiciales, con veinte, treinta o cuarenta poblaciones no rebasarán la extensión superficial de dicha ciudad. Cuando, normalizada la vida política y social de España, se vaya resueltamente a la reconstrucción de nuestra patria, uno de los primeros problemas que hay que resolver, es el de poblar debidamente esas grandes extensiones de tierras fértiles, hoy tan deshabitadas.

Yo me imagino Villarrobledo centro cultural, comercial e industrial de una comarca conteniendo una veintena de pequeñas poblaciones rurales en contacto directo todas ellas con la ciudad; me imagino, por ejemplo, la comarca del Panadés, el Bajo Ampurdán, el Gironés u otra de las diversas comarcas catalanas parecidas. Entonces las tierras de aquel gran término

municipal darían el rendimiento debido, sin la perturbación y la fatiga que representa, para aquellos buenos campesinos, el tener su hogar a distancias considerables de su lugar habitual de trabajo.

Yendo a las lagunas de Ruidera, vimos los mojones que señalan los límites de ese término municipal y del de Osa de Montiel, a unos 26 kilómetros de Villarrobledo; en otras direcciones, los límites del pueblo están hasta 30 y 32 kilómetros. Los labriegos que trabajan los terrenos más apartados de la población salen de su casa un lunes por la mañana y no regresan a ella hasta el sábado de la semana siguiente; o sea, que viven doce días cada dos semanas separados de su familia y desconectados de toda clase de contacto urbano. Durante esos días descansan, mal acondicionados, en las mal llamadas aldeas, o en cobertizos cualquiera que no reúnen generalmente la menor comodidad.

Esa forma de vida aislada y dura produce sus frutos; los trabajadores rurales de Villarrobledo carecen de cultura y de formación social; dos años antes, cerca del 90 por 100 eran analfabetos; actualmente, una acertada labor cultural del Estado borra, hasta donde es posible, esa negra mancha. Y sin embargo, Villarrobledo no es el prototipo del atraso de la España central. Sus habitantes carecen de instrucción, pero llevan en su interior una inquietud y una sed espiritual; están bien orientados y en vías de profunda transformación; no son ni exaltados ni conformistas; practican con fe las normas de la cooperación moderna, y pueden servir de modelo a muchas poblaciones más instruidas y socialmente más trabajadas. Ya veremos el por qué.

JOSÉ COLL CREIXELL

Hay que ordenar la economía

El jefe del Gobierno ha insistido en su último discurso en su llamamiento a la masa productora para que dé un ritmo más acelerado a la producción. Los partidos políticos y las organizaciones sindicales, haciéndose eco del llamamiento de la Presidencia del Consejo, publicaron notas y manifiestos alentando a la clase trabajadora a producir más y mejor. Las reservas económicas son un elemento esencial en la guerra. En la guerra y en la paz. Todo cuanto se haga en el sentido de conservarlas y aumentarlas favorecerá el triunfo del pueblo.

Nosotros, siguiendo la misma orientación, vamos a tratar de un aspecto del problema económico para que la opinión pública, los dirigentes de la producción y el Gobierno, se fijen en él para ponerle remedio.

Aparte de la zona de circulación económica que controla la Dirección de Abastecimientos, en la que fija los precios a los artículos de consumo, después han alcanzado un volumen inabordable. ¿Por qué? ¿Qué razones económicas hay que justifiquen esta elevación de precio? ¿La especulación, simplemente? ¿Una concepción falsa de lo que es una economía bien organizada?

Hablábamos hace unos días con una personalidad entendida en la industria de tejidos. Hubimos de preguntarle por qué los artículos de vestir iban tan caros.

—¿Y qué quiere usted? —nos respondió—. Antes existía la teoría de que los obreros trabajaban para el almacén. Ahora existe la de que el almacén es el que trabaja para todos.

Es absurdo, pero es así. El obrero, si trabaja como si no trabaja, cobra su salario, y de alguna parte tiene que salir.

Un fabricante de calzado de la zona de Alicante, nos dice:

—Jamás he ganado tanto dinero como ahora, que tengo la industria colectivizada. Los precios son excesivamente remuneradores. Como los obreros están interesados en el negocio, toda ganancia les parece poca. Y, a pesar de que yo les advierto de que es perjudicial a los intereses de la industria y a los de la economía del país abusar de los precios, no logro convencerlos. No tengo que hacer más que abrir el bolsillo y ellos me lo llenan de billetes. Hemos liquidado medio año de ejercicio en la fábrica con una ganancia de 500 pesetas diarias.

Conocíamos nosotros otros hechos dignos de prestarles atención. En Levante hay un pueblo que vivió siempre de la industria del calzado. Al producirse la sublevación colectivizaron las industrias. Las cuentas corrientes que tenían importaban unos dos millones de pesetas. Acordóse pagar a todo el mundo el salario semanal, hubiera trabajo o no. El dinero se fué gastando, y ahora la industria entró en crisis aguda. Los salarios se siguen pagando, claro está. ¿A cuenta de qué? De los precios del calzado.

Conocemos algunos otros hechos que revelan una mala organización de la producción, que es la base de la economía, tanto en la agricultura como en la industria. Algunos dicen que esto es la revolución; nosotros, por el contrario, afirmamos que eso, el desarrollo del egoísmo gremial llevado a ese extremo, representa el espíritu de la contrarrevolución en el campo de la economía. A pesar de cuanto se viene diciendo, no hemos salido de la concepción burguesa en lo que se refiere a la organización de la producción. El día que se haga un estudio analítico, profundo, de lo que se ha realizado hasta ahora en esta materia, veremos cosas asombrosas.

Aspectes de l'activitat de les Joventuts Cooperatistes

Els joves i les cooperatives de consum

I

A les Joventuts Cooperatistes podríem dir-les joventuts de les cooperatives de consum, fins el 19 de juliol. Perquè aquí nasqueren i es desenrotllaren. Potser per una raó lògica els joves cooperadors tenien d'aplegar-se primerament a les entitats de consum. En elles s'hi veien, mantenien un contacte, s'encomenaven els neguits i les inquietuds i, tanmateix, en el clos de les entitats de consum vivien llur existència cooperativa.

Els joves cooperatistes cristallitzaren en aquestes entitats. Treballaren assíduament i delictosament l'arrelament de llur idea a les altres contrades de la Catalunya cooperativa. El moviment de joves anà adquirint una força paulatina i engegadora. Cada moment creixia amb més ímpetu. I, alhora, amb la vertiginositat de l'empenta poderosa que rebia d'arreu, madurava conscientment.

Les Societats Cooperatives de Consum oïren noves veus. Les de la jove generació. Veus joïses, fresques, sense amargors, amb drincs que revelaven amb evidència la disposició resolta d'idees renovadores. Algú les volgué entendre malament. D'altres encara no les han copsat. I, certament, no és estrany. Perquè a la joventut que manifesta desigs de lluitar amb vehemència, braó i fermesa, per un objectiu concret, els que no l'estimen no la volen entendre mai.

Les seves veus, el tarannà dels nostres joves, despertà l'atenció dels altres germans coopera-

tistes de Catalunya. Les joventuts cooperatistes de Catalunya prometien transformar-se en un moviment de primer ordre.

El 19 de juliol trobà les nostres tasques en el període de l'organització més decidida, en un moment d'activitat intensa.

El llac de relació existent entre totes elles s'esdevenia insuficient. La grandiositat de l'hora feien precis disposar de quelcom més sòlid que el Comitè d'Enllaç de Joventuts Cooperatistes existent. Aparegué la Unió de Joventuts Cooperatistes de Catalunya, entitat unificada, producte de l'esforç de tot el moviment de joves cooperatistes catalans.

Tots aquests joves eren sorgits d'entitats de consum.

Ens proposàrem fer dels nostres agrupaments organismes que comprenguessin tots els joves camarades que indeferentment pertanyessin a entitats de consum o producció. Semblava que endevinéssim la importància decisiva que els procediments cooperatius suposarien en la vida econòmica del nostre camp, primer, i de la volada que, posteriorment al creixement de la cooperació de consum, prendria l'organització graduada.

Des de llavors, dedicàrem especialment compte a aquest propòsit.

Els joves que estiguessin units per un sol neguit a les cooperatives devien marxar junts, íntimament lligats, en la lluita i en l'acció.

Diverses causes contribuïren a què això fos així. Heus ací algunes d'entre elles: el moviment de joventuts cooperatistes havia d'ésser un corrent que aplegués sota la seva bandera tots els matisos cooperatius, els interessos d'uns eren els interessos dels altres, car la cooperació vincula a tota la llur variada matisació, el triomf a assolir. L'encimbellament del moviment cooperatiu és el reeiximent dels procediments cooperatius en les seves facetes diverses.

Avui als nostres rengles els joves ja no són sols els vinguts de les entitats de consum. Un gran nombre de joves pagesos, industrials, no dreixen les nostres fileres. Pot dir-se que el que fou un propòsit avui és ja una realitat tangible. No obstant, si convé destriar, en assignar els treballs pràctics a portar a cap per la nova promoció, la cooperació agrícola, per llurs característiques, de la de consum i la de producció industrial, convé sotmetre-la al procés de desenvolupament d'aquesta perquè d'una manera inequívoca hi estan condicionats els seus alts i baixos.

Els joves cooperatistes tenen un paper concret a jugar en les organitzacions pageses. I una altra funció, també ben definida, en les organitzacions de consum i graduades.

En la cooperació de consum els joves, els qui no són al front, és clar, han de complir les obligacions llurs. S'han de donar compte que el moviment cooperatiu en la proporció que creix, augmenta, als cooperadors conscients, la responsabilitat dels seus destins. I convé fer remarcar que aquests depenen de nosaltres, siguin negatius o positius.

Les nostres entitats han acusat augments considerables. Les llistes d'associats han estat doblades, triplicades. S'ha crescut amb prodigi.

Per això mateix se'ns imposen deures importantíssims. Hem de vetllar perquè la flamarada actual no socarrimi les il·lusions, desencantant a hom.

Han de venir dies que per romandre a les nostres entitats caldrà perseguir quelcom més que un pot de llet o mitja dotzena d'ous.

Passada la situació d'angúnia i trasbals que ens commou, segons s'esdevingui la realitat tindrè, molt més que ara, els enemics de sempre enfront nostre. Se'ns plantaran ferrenys, decidits, a donar-nos la batalla. I la batalla consistirà en els preus inversesmentals que els comerciants ofereixen en mercaderies on la impuresa i la mixtificació s'hi acusa amb pregonesa. La pràctica usual i els procediments característics dels botiguers, dels «senyors Esteves», es plantaran en el bell mig de l'ordre del dia. Cal preparar-se per aleshores. Perquè en la brunzenta i impetuosa torrentada d'associats que ens ha vingut ara n'hi han molts que no senten ni comprenen que és l'acció cooperativa. Només palpen el quilo de moresc o el mig litre d'oli.

El moviment cooperatiu ens ofereix una ocasió única. És aquesta. Nosaltres, tots, hem d'aprofitar-la.

Les nostres entitats no desensiscaran els associats. No han promès res que no puguin rendir. Tot quant apunten com a convenient ho aconsegueixen.

(Continuarà)

ANTONI SOLE

Cooperadors, alcem els cors!

Al camarada J. Carné, de Girona

Fills del treball, nissaga ardida,
cantem a cor fraternitat,
himnes vibrants, aires de vida,
cançons d'amor i llibertat.
Si dissolucions malaurades,
feixistes folls han escampat,
si llurs humils, desmantellades,
de germans nostres han quedat.
Si són les mares ultratjades
i infants i vells assassinats,
allí on ells posen llurs petjades
tot són dolors i malvestats.
Si és tota Espanya ensangonada
i és tot per ells massacrada,
fills del treball, és arribada
l'hora sublim, l'hora sagrada,
dels bons donar-nos una abraçada
i arreu voler fraternitat!
Que nostre ideal ens agermani
i en tots despetri gais amors,
que la cugula en lloc no grani,
siguem de blat els sembradors.
Si pel feixisme és escarnida
l'ànsia de goig, d'amor, de vida,
si àvid de sang i de carnatge
ens vol junyits a l'esclavatge
i fer-nos negre l'avenir,
fills del treball, tinguem coratge
i alcem els cors sens defallir.
Juntem-se els bons del pla i la serra
per batre els vils que a nostra terra
no la voldrien deixar florir.
Perquè l'amor tregui florida,
per fer ben dolça nostra vida
i més plaent nostre avenir,
per una albedo redemptora
hem de delir,
hem d'ésser dignes d'aquesta hora
i hem de lluitar i saber morir,
que un bell morir,
germans, tota una vida honora.
Cooperadors,
alcem els cors
i units marxem,
foragitem
els invasors,
els vils traïdors,
els inhumans,
els cors mesquins,
els assassins,
els occidors
de vells i infants.

JOSEP BRUNET MAC

Palafugell, març del 1938.

La Cooperació en la actualidad

La cooperació en la actualidad representa un paper important. En ella han encontrado albergue muchas personas que de ella ni tan sólo tenían noticias; en ella han vuelto a penetrar individuos, que cuando los tiempos eran normales, se dieron de baja.

La cooperació es, pues, una faceta importante en los momentos presentes. Y no sólo en los momentos presentes: siempre. Pero ahora es cuando resalta, cuando sobresale.

En épocas pasadas las cooperativas han llevado a cabo acciones meritorias; entre ellas, el sostenimiento de un crédito para los socios, cuando éstos se veían privados de trabajo y, por consiguiente, de fondos; estas deudas contraídas, los socios, cuando estaban restablecidos de la enfermedad sufrida o sus manos se ocupaban en una faena retribuida, debían ir las saldando a la medida de sus fuerzas. A pesar de esto, muchos no las pagaron. Otros mercaron cosas innecesarias en tiempo de privaciones. Quizá alguno de estos indeseables —que no tienen voluntad para pagar, ni sienten agradecimiento— ahora está otra vez enrolado en alguna cooperativa.

Las cooperativas han favorecido y favorecen a la gran familia trabajadora.

Es la Cooperación una benefactora no muy apreciada. Se es socio por necesidad, pero no preocupa el fondo del sistema ni el porvenir del mismo. Cuando este ambiente que ahora se respira termine, al concluir la guerra, y los hombres vuelvan a la construcción, ¿esperará una era favorable a la Cooperación? ¿Se comprenderá el fin perseguido? ¿Interesarán las nor-

mas, las mejoras? Veremos. El hombre no acostumbra a ser agradecido. Pero diremos lo que todos han escrito: el tiempo dará respuesta al interrogante.

ALFONSO SAUMELL